

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Pastorale Missionariorvm

Verjuys, Jean-Baptiste

Antverpiæ, 1682

8. An licitum sit aliquos articulos pro tempore occultare à quibus
Cathecumenus abhorret.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41565

ARTICULUS VIII.

An licitum sit aliquos articulos pro tempore occultare à quibus catechumenus abhorreat.

Affirmativam sententiam tenet cum paucis aliis Baëza tom. 1. de Christo figur. lib. 4. cap. 1. §. 31.

Quæ Prob. 1. ex SS. Patribus qui illum modum occultandi, seu dissimulandi, videntur approbasse. Et in primis S. Chrysof. hom. 1. in Acta Apost. in princ. laudat Apostolos quod prædicationem suam adeo ad captum infirmorum demiserint: *Illud, inquit, potissimum admirandum in Apostolis, quomodo se ad infirmorum & rudium animos demiserint, atque hoc ipsum eis Spiritus Sanctus suggessit, in hoc illos preparans, ut in dispensando verbo Dei versarentur: unde factum est ut cum tam multa de Christo differuerint, pauca dixerint de ejus divinâ naturâ, plurima verò de naturâ humanâ, de morte, de resurrectione, & ascensu. Et infra: Quin etiam apud Athenienses, Paulus eum simpliciter hominem appellat, nihil attribuens amplius. Idque justâ de causâ; etenim si Christum ipsum de aequalitate, quam habet cum Patre, differentem frequenter aggressi sunt lapidibus ebrueri, eâque de causâ blasphemum appella-*

D 5

runt.

runt, haudquaquam eum sermonem à piscari-
 ribus accepissent, praesertim cum crux processisset
 Quid autem de Iudaeis loquor, cum ipsi
 temporis discipuli, quoties audiebant sublimia
 dogmata, crebrò turbati fuerint & offensi? Unde
 & dicebat Dominus: multa habeo quae vobis
 dicere vellem, sed in praesentia non potestis ea ferre.
 post pauca: Proinde paulatim ac sensim, (Apo-
 stoli) illos instituunt, seseq; miro studio ad captum
 imbecillum in dispensatione dogmatum demittunt.
 Caterum quo magis se demittunt Apostoli
 hoc uberius contingit illis è divini Spiritus libera-
 litate, gratia &c Si igitur ipsemet Christus
 doctrinam suam mensus sit ad captum disci-
 pulorum, differendo ea pro tempore docere
 quae tunc capere non poterant; & idem fece-
 rint Apostoli praedicando Judaeis & Gentibus
 & per hoc teste S. Chrysostr. majorem fructum
 fecerint cur non erit idem laudabile
 Apostolicis Missionariis in convertendis haereticis?
 Sic etiam putant intelligendum esse
 Apostolum dum dicit 1. Cor. 3. v. 1. *Tanquam
 parvulis in Christo lac vobis potum dedi non
 escam, nondum enim poteratis.*
 Etiam cum Paulus Apostolus praedicaret
 Atheniensibus, nihil tangebatur, nisi futurum
 iudicium, & Christum tantum virum appella-
 bat, differens pro tempore ipsius divinitatem,
 & alia mysteria Sic enim habetur act. 17. v. 30.
*Et tempora quidem hujus ignorantiae despiciens
 Deus, nunc annuntiat hominibus ut omnes
 ubique*

ubique pœnitentiam agant, eo quod statuit
diem in quo iudicaturus est orbem in aequitate in
viro, in quo statuit, fidem præbens omnibus,
suscitans eum à mortuis.

Tandem etiam S. Basilius diffimulabat do-
cere pro tempore Spiritus S. consubstantia-
litate cum Patre & Filio, ut sic in pace alia
prædicans, ad hanc etiam consubstantialitatis
vocem postea traheret auditores, de quo di-
citur laudatus fuisse à S. Gregor. Nazianz.

Pro resolutione dico. 1. Articuli fidei qui
sunt de necessitate medii ad salutem, nullo
modo occultari possunt eis qui ad fidem
convertuntur. Ratio est: quia sine illis nulla
fieri potest vera conversio, cum illos credere
sit absolutè necessarium, tam ad primam,
quàm ad secundam salutem. Tum etiam quia
illi articuli sunt de substantiâ credendorum,
ergo sine illorum fide non stat vera conversio.

Quod tamen non sic est intelligendum,
quod statim à principio omnes articuli, etiam
maximè ardui, sint proponendi, hoc enim sæ-
pè esset magnæ imprudentiæ; melius est enim
ut prius disponantur rudes per faciliora, & à
quibus minus abhorrent; ita tamen ut non
admittantur, nec absolvantur nisi omnes
tales articuli sint ipsis propositi, & ab ipsis
crediti.

A paucis annis similis difficultas proposita
fuit S. Congreg. S. Romanæ & universalis In-
quisitionis à Missionariis Chinensibus; videli-

cet utrum teneantur Prædicatores Evangelii
 prædicare in illo regno Christum crucifixum
 & exponere crucis imaginem in suis Ecclesiis
 eo quod populus ille mirè abhorreat & scan-
 dalizetur ex tali prædicatione & imagine Chri-
 sti crucifixi. Cui difficultati S. Congreg. re-
 pondit anno 1645. sequenti decreto : *Nihil
 prudentiâ aut prætextu differendam esse doctrinam
 passionis Christi post baptismum, sed præ-
 mittendam; Ad actualem verò prædicationem
 Christi crucifixi, licet non teneantur ministri
 Evangelii in singulis concionibus, sed ad propo-
 nendum verbum Dei, ac divina mysteria pru-
 denter & opportunè & ad illa pro Catechumen-
 norum captu explicanda: non tamen à sermoni-
 bus passionis Domini nostri abstinere tenentur
 eâ ratione quòd Gentiles inde scandalum sus-
 mant, & stultitiam putent. Censuerunt etiam
 conveniens esse ut in Ecclesiis imagines habeantur
 Christi crucifixi, & ideo curandum esse ut
 quoad opportunè fieri potest, exponantur. Hoc
 responsum approbavit suo decreto Innocen-
 tius X. & sub pœna excommunicationis lata
 sententiæ, sedi Apostolicæ specialiter reser-
 vata, contrarium condemnavit. Vide Verri-
 cellum de Apost. Mission. tit. 1. q. 7. sect. 2. Et
 nostrum Gravina tomo. 3 Præscript. lib. 4.
 q. 1. princip. art. ult. ubi latè de ista materia
 discurrunt; quam ulterius non prosequor,
 quia in locis missionis inter hæreticos non
 habet locum, cum omnes hi in crucifixum*

credant, licet cultum imaginis ejus non admittant.

Dico 2. Articuli qui non sunt de necessitate medii, sed tantum præcepti, non debent statim proponi, si exossi sint: tamen noviter conversi nec baptizari possunt, nec absolvi, nisi proponantur, & ipsi credendo admittant. Licet enim sine fide illorum articulorum salvari possint, qui illos invincibiliter ignorant, tamen Missionarii de illis debent ipsos instruere, ad hoc enim mittuntur ut illa prædicent, quæ omnes credere tenentur, non tantum de necessitate medii, sed etiam præcepti. Tum etiam quia conversi postea conqueri possent quod de novo ipsis proponantur ut credenda, quæ antea ignorabant, & à quibus abhorrebant.

Dico 3 maximè proponendi sunt Catechumenis illi articuli, qui adversantur erroribus quibus antea in hæresi contumaciter adhærebant, licet tales sint sine quorum fide salvari possent. Hoc patet ex art. præcedenti, si enim verè convertantur, avertere se debent ab illis quæ ipsos in hæresi detinebant, & quæ in fidei professione debent abjurare, quod debite facere non possent, nisi quoad illa essent instructi.

Ad fundamenta contrariæ sententiæ Resp. S Chrysostomum non dicere quod Apostoli aliquem baptizaverint antequam crederet Christum esse filium Dei, sed quod à Resurrectione

ctione cœperint prædicationem, non ut
sisterent, sed ut gradum facerent ad profundiora
mysteria, tam divinitatis quam humanitati.
Et nihil aliud colligi potest ex doctrinâ ejus.

Locus autem Apost. 1. Cor. 3. nihil con-
vincit, non enim abscondebatur aliqua mysteria
ad salutem necessaria, sed aliquos spirituales
sensus qui in articulis fidei latebant, quantum
ad perfectam doctrinam. Hoc satis patet ex
contextu: *non potui vobis loqui quasi spiritualibus,
sed quasi carnalibus.* Sic etiam Christus
Dominus non omnia docere voluit Apo-
stolos, quia non poterant pro tunc omnia
ferre. Ioan. 16. v. 2. *Adhuc multa habeo vo-
bis dicere, sed non potestis portare modò.*

Et conformiter ad hæc solvit venerabilis
Beda argumentum allatum ex Act. Apost. de
prædicatione Pauli cur Christum non Deum
sed virum tantum nominet: *Magis eum ho-
minem quàm Deum nuncupans, incipiensque ab
illis quæ gessit in corpore, & ea divina describens,
ut plusquam homo fuisse videretur, victam
unius virtute mortem, mortuumque ab inferis
suscitatum (paulatim enim fides crescit) ut
supra hominem fuisse crederetur. Quid enim
interest quo quisque credat ordine? non in
principiis perfecta quaruntur, sed de initiis ad
ea quæ perfecta sunt, pervenitur. Quibus verbis
fatis insinuat Apostoli prædicationem apud
Athenienses cœptam quidem fuisse ab humanâ
naturâ Christi, ejusque resurrectione, &*

ultimo

ultimo iudicio; sed quoad eos qui credituri erant, ibi non terminatam.

Quoad ultimum S. Basilii quod adversarii valde magnificant, Resp. quod non laudetur à S. Gregorio quasi occultarit rem consubstantialitatis Filii, sed quia non utebatur illo vocabulo à quo aliqui malè intelligentes abhorrebant, uti ipse sanctus Gregorius ibi fatetur: *Qua eorum insidias, inquit, ut eluderet Basilius, aliis quidem vocibus è Scriptura petitis, testimoniisque minimè dubiis, eandem vim habentibus, necessariisque argumentis adversarios ita comprimebat ut nullo modo repugnare atque in contrarium niti possent.* Cujus Consilium probat Baronius ad annum 371. ubi dicit: *Ex SS. Patrum Hilarii, Augustini, aliorumque sententiâ firmatum est, haudquaquam confessionem illam fidei dicendam fuisse hæreticam, in quâ divinitas filii cum Patre equalis, aliis vocibus, quibus & Arriana hæresis condemnaretur, haberetur expressa, etiamsi in Concilio Niceno nomen consubstantialis esset silentio prætermissum.*

ARTICULUS IX.

An occultari aut simulari possit Pontificem Romanum esse caput Ecclesie.

Hic est lapis scandali omnibus hæreticis in quo licet in multis ab invicem magis